

CORALIE'S KANS

DOOR
SYBIL BRIGHTON

Wat denk je er van?" vroeg Coralie met een onschuldig gezicht.

Haar gezellin keek haar een oogenblik met afschuw in de oogen aan.

„Denken?" mompelde zij ten laatste. „Ik... ik denk, dat 't het krankzinnigste plan is, dat ik ooit gehoord heb. Coralie — je kunt het toch niet ernstig meenen!"

Miss Ledlaw — ofte wel Coralie — fronste hevig de wenkbrauwen.

„Idioot!", zei zij minachtend. „Natuurlijk meen ik het! Het is een prachtig plan en als je me niet helpt, spreek ik nooit meer tegen je!"

Over haar theekopje glimlachte zij tegen haar vriendin. En als Coralie glimlachte, werd het hopeloos voor degenen, die er naar keek.

In dit geval gaf het slachtoffer zich zonder verder tegenstribbelen over.

„Het dient nergens voor," kreunde zij, „je bent eenvoudig een onmogelijk menschenkind; maar..."

„Dus je doet het!" Coralie sprong op en zonder op theekopje of cake te letten, sloot zij haar vriendin in de armen.

„Ga zitten," beval zij, „en vertel me nu eens rustig en kalm, als je dat tenminste kunt, waar het over gaat. Dan zal ik zien, of het mogelijk is..."

„Uitstekend! Jane, je bent een pracht-kind! Luister nu! Ik ben nu twee jaar aan het tooneel en ik ben vastgelopen. Ik heb geen invloed en heel weinig geld en in deze dagen kun je zonder die twee bezittingen niet verder komen. Ik ben in de stad op het tooneel verschenen en heb in de provincie kleine rollen gespeeld, maar ik ben niet van plan, dat mijn geheele jeugd te blijven doen!"

„Je bent te eerezuchtig," zei Jane Betterley.

„Dat is onzin! Welnu, ik heb er mijn hart op gezet, om bij dien nieuwen man, Fairfield, te komen; hij heeft operettes en al dat soort dingen."

„Dat kun je toch zeker wel gedaan krijgen zonder dergelijke dolzinnige plannen..."

„Neen, dat kan ik niet! Ik ken niemand, die hem kent en ik kan er maar niet in slagen, hem te spreken te krijgen. Jane, als hij me maar eens zag, ben ik er zeker van, dat hij het met mij probeeren zou."

Ze keek op en glimlachte.

Jane kuchte eens. „Hm — ja. Dat geloof ik wel," gaf zij toe.

„Vandaag besloot ik er nog eens een gooi naar te doen, en dus rende ik naar zijn kantoor! Het was weer mis — behalve, dat zijn manager liet zeggen, dat hij mij een oogenblik ontvangen zou, als ik wachten kon. En toen..."

„Welnu?"

„Terwijl ik wachtte, ging de telefoon en de manager kwam zijn kantoor uit en sprak tegen iemand. Hij moet vergeten hebben, dat ik er was — omdat het gesprek nog al vertrouwelijk was — en ik kon er niets aan doen, maar moest het hooren. Hij zei:

„Neen, de baas is weg; met vakantie gegaan; heeft hij hard noodig ook. Adres? „The Heath Hotel, Borrowgate". Daar blijft hij de eerstvolgende tien dagen."

„Daar! Wat denk je daarvan?"

Jane zweeg.

„Dat Heath Hotel deed de deur dicht!" ging Coralie voort. „Dat is de reden, dat ik regelrecht naar jou toe kwam, met mijn plan geheel en al klaar. Kind, het is de kans, die je maar eens in je leven krijgt!"

„Dat zie ik niet in!" antwoordde Jane.

„Dat doe je wel! Jane, ik zal hem volgen! Ik weet nu zijn schuilplaats, en ik ga in hetzelfde hotel logeeren. En jij gaat mee! Wanneer we eenmaal daar zijn, zullen wij hem ontmoeten, dat moeten wij wel, en als ik dan geen engagement van hem los kan krijgen, dan geef ik het tooneel er aan!"

„Maar..."

„Oh, schei nu toch eens uit met je bezwaren! Als ik er in tien dagen niet in slaag, zijn aandacht op mij te vestigen, dan weet ik meteen, dat ik een hopeloze domkop ben. Kijk eens hier, je kunt jezelf beter Mrs. Betterley noemen — dat staat beter en ik heb een gladden gouden ring, dien je dragen mag, zolang wij daar zijn. Morgen zie ik je weer! En nu niet terugtrekken. Jane, als je van mij houdt."

Met een glimlach en terwijl haar roze japon om haar heen fladderde, was zij verdwenen, een ontstelde en toch wel wat nieuwsgierige Jane achterlatend.

Het Heath Hotel in Borrowgate was een heerlijk plekje tusschen de pijnboomen, op een uitgestrekte vlakke, die paars was van de bloeiende hei.

„Het is fijn!" fluisterde Coralie, terwijl zij naar het kantoorje gingen. „Waar zou hij zitten?"

Zij wierp een onderzoekenden blik op de enkele gasten, die in de hal zaten, terwijl Miss Betterley de kamers vroeg, die telegrafisch besteld waren en zichzelf en haar gezellin plichtmatig inschreef als Mrs. Betterley en Miss Ledlaw.

Het diner verliep rustig, toen Coralie plotseling haar vork liet vallen en Jane met ontstelde oogen aanstaarde.

„Groote hemel!" hijgde zij. „Ik heb wat vergeten!"

Jane zuchtte. „Wij zijn ook wel wat haastig weggegaan, kind. Wat is het?"

„Ik weet niet, hoe hij er uit ziet!" fluisterde Coralie. „Ik zou hem niet kennen, al zag ik hem ook! Ik was van plan aan een meisje, dat hem eens ontmoet had te vragen, hem te beschrijven. Oh, wat zal ik doen?"

Jane wist het ook niet. Nederig stelde zij voor, onmiddellijk de vlucht te nemen, maar dat was een tactiek, die Coralie met een onverwachten glimlach verwierp.

„Het doet er niet toe," besliste zij. „Ik zal aan het kantoor het nummer van zijn kamer vragen. En bovendien ben ik er zeker van, dat ik voelen zal, dat hij het is — ik zal hem instinctmatig wel herkennen. Oh, Jane, is het niet opwindend? Ik ben gewoon door het dolle heen!"

Een heer, die alleen aan een hoektafeltje zat, keek bij het hooren van haar heldere stem op. Terwijl hij dit deed, sloeg Coralie de oogen op en hun blikken ontmoetten elkaar. Zij glimlachte juist op dat oogenblik.

Nu was hij een nogal toonbare persoonlijkheid, lang, goed verzorgd uiterlijk, met scherpe grijze oogen en een goed geteekenden mond; geen jongen meer, maar toch nog nauwelijks van middelbaren leeftijd. Toen Coralie glimlachte, gingen zijn lippen vaneen en lieten een rij sterke witte tanden zien. Zij bloosde hevig en keerde zich plotseling naar Jane.

„Ik zou wel eens willen weten," begon zij, „ik zou wel eens willen weten — of — Neen! Dat kan niet!"

Dien avond hield zij een lange samenspraak met het kamermeisje, nadat zij eerst het boek in het hotelkantoor tot haar onvermengde voldoening had geraadpleegd.

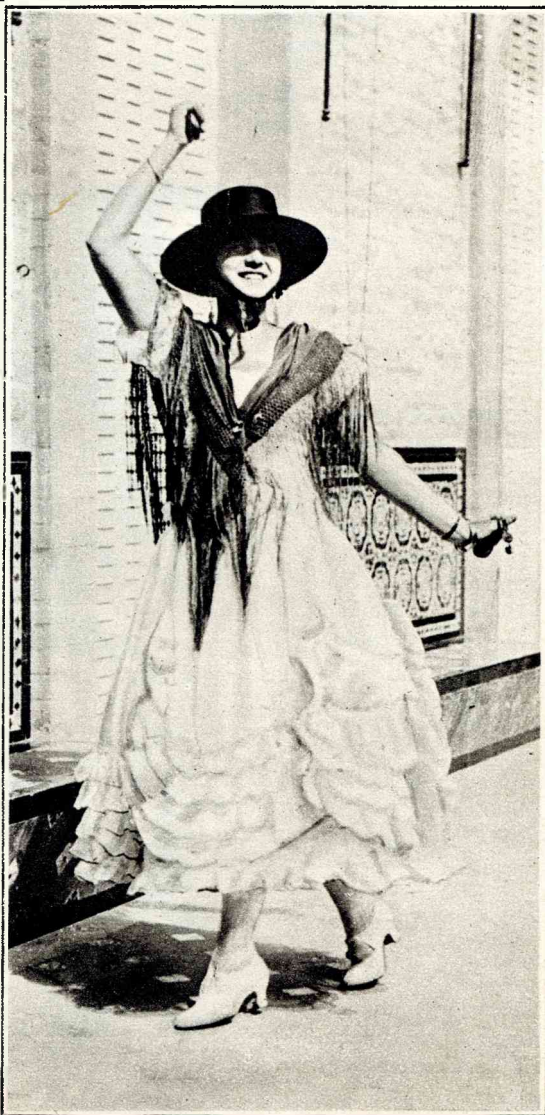
Toen het kamermeisje weg was, haastte Coralie zich hevig opgewonden naar Jane's kamer.

„Hij is hier, hoor," hijgde zij. „Ik heb zijn naam in het boek gezien en het kamermeisje zegt, dat hij op deze verdieping een privé-suite heeft, no. 39. Zij wilde mij eerst het nummer niet zeggen, maar ik hield mij van den domme en deed net, of ik het al wist en zoo liet zij het zich toch ontvallen! Jane het gaat prachtig!"

Jane, die haar haar borstelde, gaf haar voldoening te kennen en gaapte toen onweerstaanbaar. Dientengevolge zei Coralie haar aarzeland goedennacht en vertrok.

Toen zij over de gang terugliep, zag zij een mannengestalte naar zich toekomen. Met een schok herkende Coralie hem als den eenzamen dinergast, die tegen haar glimlachte had.

Binnen een seconde had zij de kamer bereikt waarin hij was verdwenen en keek naar het nummer. Het was 39! Dat had zij eigenlijk ook wel verwacht!

PRINSES ILEANA van Roemenië als Spaansche danseres bij haar bezoek aan Madrid.